

27. 11. 2023

ID: 117262

Změna závazku

Jestliže smluvní strany dohodou změni v průběhu závazkového vztahu obsah vzájemných práv a povinností, v důsledku čehož vznikne věřiteli další pohledávka, neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by pro účely posouzení, zda jde o pohledávku podřízenou ve smyslu ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona, mělo být příslušenství pohledávky (případně smluvní pokuta sjednaná pro případ prodlení s plněním přihlášené pohledávky) poměřováno s jinou jistinou než s tou, k níž se ono příslušenství či smluvní pokuta váže.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 41/2022-72 ze dne 31.7.2023)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce IFIS investiční fond, a. s., se sídlem v B., zastoupeného Mgr. M.I., advokátem, se sídlem v B., proti žalovanému LIQUIDATORS v. o. s., se sídlem v P., jako insolvenčnímu správci dlužníka R. S., zastoupenému Mgr. P.M., advokátem, se sídlem v P., o určení pořadí pohledávek, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 72 ICm 1785/2020, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka R. S., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 32 INS 25148/2019, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. srpna 2021, č. j. 72 ICm 1785/2020, 13 VSOL 177/2021-47 (KSBR 32 INS 25148/2019), tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 18. února 2021, č. j. 72 ICm 1785/2020-27, Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“), rozhodl, že:

[1] část pohledávky, kterou přihlásil žalobce (IFIS investiční fond, a. s.) do insolvenčního řízení dlužníka (R. S.) přihláškou pohledávky P17-2, je v rozsahu částky 80 000 Kč pohledávkou nepodřízenou (bod I. výroku),

[2] část pohledávky, kterou přihlásil žalobce do insolvenčního řízení dlužníka přihláškou pohledávky P17-3, je v rozsahu částky 9 855,75 Kč pohledávkou nepodřízenou (bod II. výroku), a

[3] žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod III. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 2. prosince 2019, č. j. KSBR 32 INS 25148/2019-A-9, jež bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku téhož dne, insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka, povolil mu oddlužení a ustanovil do funkce insolvenčního správce žalovaného.

[2] Usnesením ze dne 4. srpna 2020, č. j. KSBR 32 INS 25148/2019-B-11, jež bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku 7. srpna 2020, insolvenční soud (mimo jiné) schválil zprávu o přezkumu ze dne 30. dubna 2020 (B-7) a rovněž oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

[3] Přihláškou pohledávky P17 přihlásil žalobce do insolvenčního řízení dlužníka (mimo jiné) tyto dílčí (vykonatelné) pohledávky:

a) dílčí pohledávku č. 2 ve výši 245 378,96 Kč (na jistinu 53 064,59 Kč a na příslušenství 192 314,37 Kč), z toho jako podřízenou část pohledávky částku ve výši 152 314,37 Kč; jako důvod vzniku pohledávky uvedl poskytnutí revolvingového úvěru ve výši 40 000 Kč podle smlouvy o úvěru ke kreditní kartě ze dne 20. března 2006, ve znění dodatků ze dne 23. května 2006 a ze dne 12. července 2006, a

b) dílčí pohledávku č. 3 ve výši 13 389,49 Kč (na jistinu 3 855,75 Kč a na příslušenství 9 533,74 Kč), z toho jako podřízenou část pohledávky částku ve výši 3 533,74 Kč; jako důvod vzniku pohledávky uvedl poskytnutí možnosti čerpání debetu na běžném účtu do výše 6 000 Kč podle smlouvy o zřízení a vedení Perfekt konta ze dne 12. února 2003, ve znění dodatků ze dne 13. října 2004 a ze dne 24. dubna 2007.

[4] Na přezkumném jednání konaném dne 30. dubna 2020 popřel žalovaný dílčí pohledávku č. 2 co do pořadí v rozsahu 43 064,59 Kč a dílčí pohledávku č. 3 co do pořadí v rozsahu 4 000 Kč s odůvodněním, že v uvedených částech jde o pohledávky ve smyslu § 172 odst. 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), podřízené (vedle částí předmětných pohledávek již přihlášených žalobcem jako podřízené), když v okamžiku svého vzniku činila jistina dílčí pohledávky č. 2 částku 10 000 Kč (nikoli částku 40 000 Kč) a jistina dílčí pohledávky č. 3 částku 2 000 Kč (nikoli částku 6 000 Kč). Jinak řečeno, žalovaný shledal pohledávku č. 2 (celkem) v rozsahu 195 378,96 Kč a pohledávku č. 3 (celkem) v rozsahu 7 533,74 Kč za podřízené.

3. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 172 odst. 1 až 4, § 192 odst. 1, § 195 insolvenčního zákona, § 488 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), a § 497 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) – dospěl po provedení dokazování k následujícím závěrům:

[1] Z odůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu (č. 1190) k vládnímu návrhu zákona (k sněmovnímu tisku č. 71), na základě kterého bylo do insolvenčního zákona s účinností od 1. června 2019 (novelou provedenou zákonem č. [31/2019](#) Sb.) vloženo ustanovení § 172 odst. 2 věta druhá, plyne, že smyslem fikce podřízenosti taxativně vymezených pohledávek v označeném ustanovení insolvenčního zákona je omezené uspokojování vybraného typu příslušenství pohledávek a smluvních pokut za prodlení dlužníka, které mají sankční povahu a současně jejich výše v souhrnu převyšuje původní jistinu. Úmyslem zákonodárce tedy nepochybně bylo zamezit takovým jednáním, které výrazným způsobem zatěžují dlužníky splácením pohledávek mimo ty finanční prostředky, které dlužník skutečně obdržel.

[2] Není pochyb o tom, že při posouzení podřízenosti pohledávky ve smyslu ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona je třeba nepochybně vycházet z výše jistiny přihlášené pohledávky k okamžiku jejího vzniku.

[3] Žalobce přihlásil do insolvenčního řízení (mimo jiné) dílčí pohledávku č. 2, a to z titulu nezaplacené jistiny a příslušenství dle smlouvy o úvěru ke kreditní kartě ze dne 20. března 2006, přičemž dodatkem ze dne 12. července 2006 došlo ke změně výše limitu revolvingového úvěru na 40 000 Kč, a dále dílčí pohledávku č. 3, a to z titulu nezaplacené jistiny a příslušenství dle smlouvy o zřízení a vedení Perfekt konta ze dne 12. února 2003, přičemž dodatkem ze dne 24. dubna 2007 bylo dlužníku umožněno čerpat debet až do výše 6 000 Kč.

[4] S ohledem na smysl právní úpravy podřízených pohledávek uvedený výše je nutné považovat za okamžik vzniku dílčích pohledávek č. 2 a č. 3 okamžik, kdy žalobci vzniklo z uvedených titulů právo na plnění od dlužníka, tj. okamžik uzavření dodatků, kterými byly původní „smlouvy“ změněny („úvěrový rámec“ byl v obou případech navýšen). Jinak řečeno, okamžik vzniku přihlášených dílčích

pohledávek č. 2 a č. 3 (resp. výši jejich jistin) je potřeba posuzovat v celém procesu kontraktace, tedy i ve vztahu k uzavřeným dodatkům.

4. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 172 odst. 1 a 2, § 192 odst. 1, § 195, a § 198 odst. 1 insolvenčního zákona, a § 121 odst. 3 a § 488 obč. zák. – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

[1] Peněžitý závazkový vztah je právní teorií obecně pojímán buď jako hlavní nebo vedlejší. Hlavním závazkovým právním vztahem je peněžitý závazkový právní vztah tehdy, jestliže jeho kauza směřuje přímo k zaplacení, resp. k získání určité částky peněz. Vedlejším a akcesorickým peněžitým závazkovým právním vztahem je závazkový právní vztah úrokový, který vzniká pouze tehdy, jestliže mezi účastníky existuje peněžitý závazkový právní vztah hlavní. Úrokovým závazkovým právním vztahem je závazek (smluvní nebo zákonný) zaplatit věřiteli určitou poměrnou část (zpravidla určenou procentní sazbou) peněžitého závazku hlavního.

[2] Podle standardního výkladu podávaného soudní praxí definice příslušenství pohledávky obsažená v ustanovení § 121 odst. 3 obč. zák. platí i pro obchodní závazkové vztahy. Úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení jsou tedy příslušenstvím pohledávky, kterou se ve smyslu tohoto ustanovení a v návaznosti na definici závazkového vztahu podle § 488 obč. zák. a jeho obecné chápání v právní teorii rozumí peněžité plnění – jistina – na něž má věřitel právo podle hlavního závazkového vztahu.

[3] Promítnuto do poměrů projednávané věci, plněním z hlavního závazkového vztahu, na něž má žalobce právo, je plnění ze smlouvy o úvěru ve znění jejích dodatků, na základě které byly poskytnuty dlužníku peněžní prostředky ve výši 40 000 Kč, a ze smlouvy o zřízení a vedení Perfekt konta, ve znění jejích dodatků, s možností čerpání peněžních prostředků do debetu 6 000 Kč, který dlužník přečerpal a nevyrovnal.

[4] Závěr insolvenčního soudu, že v případě dílčí pohledávky č. 2 je jistinou pohledávky částka 40 000 Kč a v případě dílčí pohledávky č. 3 je jistinou pohledávky částka 6 000 Kč, je tudíž správný. Insolvenční soud tak správně uzavřel, že dílčí pohledávka č. 2 je nepodřízená ve výši 80 000 Kč (40 000 Kč přihlášená jistina a 40 000 Kč výše přihlášeného příslušenství) a dílčí pohledávka č. 3 je nepodřízená ve výši 9 855,75 Kč (3 855,75 Kč přihlášená jistina a 6 000 Kč výše přihlášeného příslušenství).

6. Proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé (posuzováno potud podle jeho obsahu) podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, kterými se dovolací soud dosud ve své rozhodovací praxi nezabýval, a to:

[1] „K jakému dni se má určit výše jistiny k okamžiku jejího vzniku dle § 172 odst. 2 insolvenčního zákona, zda ke dni uzavření příslušné smlouvy, k uzavření dodatku ke smlouvě nebo k jinému okamžiku např. zesplatnění dluhu?“

[2] „Rozumí se pojmem ‚jistina přihlášené pohledávky k okamžiku jejího vzniku‘ ve smyslu § 172 odst. 2 insolvenčního zákona jistina pohledávky v okamžiku, kdy tato pohledávka vznikla, nebo v případě, kdy v důsledku změny smlouvy dojde ke změně jistiny jinak než připočítáním příslušenství, smluvních pokut a dalších akcesorických nároků (např. dodatečným navýšením úvěrované částky apod.) je z hlediska § 172 odst. 2 insolvenčního zákona rozhodná výše jistiny po této změně?“

7. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu a rozsudek insolvenčního soudu zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.
8. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel namítá, že výše jistiny pohledávky k okamžiku jejího vzniku se stanovuje ke dni uzavření příslušné smlouvy a nezohledňují se případné následné dodatky ke smlouvě, které mohou původní jistinu měnit.
9. Má za to, že jistiny dílčích pohledávek č. 2 a č. 3 vznikly uzavřením výše uvedených smluv a dodatky k těmto smlouvám pouze změnilly výši jistin pro dobu po jejich uzavření. Jinak řečeno, „nové“ jistiny nepředstavují jistiny „k okamžiku jejich vzniku“. Dovolatel zdůrazňuje, že nelze, aby se jistina následně navyšovala např. o příslušenství, byť by bylo považováno za součást jistiny s ohledem na platné smluvní ujednání nebo by bylo přiznáno soudem spolu s jistinou v jedné částce. Takto „nově“ vzniklá jistina nemůže být dle dovolatele použita pro výpočet podřízenosti pohledávky ve smyslu § 172 odst. 2 insolvenčního zákona. Proto namítá, že uzavřením dodatku ke smlouvě se výše jistiny „k okamžiku jejího vzniku“ nemění.
10. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje napadené rozhodnutí za správné a v nich formulované závěry za souladné se smyslem a účelem insolvenčního zákona.
11. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.
12. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřených právních otázek jde o věc dovolacím soudem v daných skutkových poměrech beze zbytku nezodpovězenou.
13. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.
14. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.
15. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.
16. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona (ve znění, jež od zahájení insolvenčního řízení nedoznalo změn) a zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (ve znění účinném do 31. prosince 2013):

§ 172 (insolvenčního zákona)

(1) Po úplném uhrazení všech pohledávek, kterých se týká insolvenční řízení, s výjimkou pohledávek uvedených v § 170, lze v insolvenčním řízení uhradit rovněž podřízené pohledávky a pohledávky společníků nebo členů dlužníka vyplývající z jejich účasti ve společnosti nebo v družstvu.

(2) Podřízenou pohledávkou je pohledávka, která má být podle smlouvy uspokojena až po uspokojení jiné pohledávky případně ostatních pohledávek dlužníka, zejména je-li vydáno rozhodnutí o úpadku dlužníka; za podřízenou pohledávku se považuje také pohledávka z podřízeného dluhopisu podle zvláštního právního předpisu. Je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, za podřízené pohledávky se s výjimkou pohledávek uvedených v § 170 považují také úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek přihlášených věřitelů a smluvní pokuta sjednaná pro případ prodlení s plněním přihlášené pohledávky, není-li taková smluvní pokuta dluhem z podnikání, ve výši, ve které v souhrnu převyšují výši jistiny přihlášené pohledávky k okamžiku jejího vzniku.

(3) Podřízené pohledávky se postupem podle odstavce 1 uspokojují v závislosti na dohodnuté nebo stanovené míře jejich podřízenosti; jinak se uspokojují poměrně. Jako poslední se vždy uspokojují pohledávky společníků nebo členů dlužníka vyplývající z jejich účasti ve společnosti nebo v družstvu, a to poměrně.

(4) Pohledávky společníků nebo členů dlužníka vyplývající z jejich účasti ve společnosti nebo v družstvu se v insolvenčním řízení neuplatňují, ale pouze se oznamují insolvenčnímu správci, který vede jejich evidenci.

§ 488 (obč. zák.)

Závazkovým vztahem je právní vztah, ze kterého věřiteli vzniká právo na plnění (pohledávka) od dlužníka a dlužníkovi vzniká povinnost splnit závazek. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka a do současné doby nedoznala změn.

§ 516 (obč. zák.)

(1) Účastníci mohou dohodou změnit vzájemná práva a povinnosti.

(2) Nevyplývá-li z dohody nepochybně, že sjednáním nového závazku má dosavadní závazek zaniknout, vzniká nový závazek vedle dosavadního závazku, jsou-li pro jeho vznik splněny zákonem požadované náležitosti.

(...)

17. K otázce podřízenosti pohledávky ve smyslu § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona se Nejvyšší soud (v době po vydání dovoláním napadeného rozhodnutí) vyjádřil v rozsudku ze dne 19. července 2022, sen. zn. 29 ICdo 8/2021, uveřejněném pod číslem 40/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 40/2023“). V něm dovolací soud především nesouhlasil s tím, že by slova „jistina přihlášené pohledávky k okamžiku jejího vzniku“, použitá v ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona, mohla být interpretována jako „okamžik vzniku původního závazkového vztahu“. Obsahová odlišnost pojmů „pohledávka“ a „závazkový vztah“ plyne přímo z dikce § 488 obč. zák.

18. Tamtéž dále uzavřel, že neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by pro účely posouzení, zda v (posuzované) části jde o pohledávku podřízenou ve smyslu ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona, měl být zákonný úrok z prodlení poměřován s jinou jistinou než s tou, k níž se onen zákonný úrok z prodlení váže. Jinak řečeno, jestliže v průběhu závazkového vztahu založeného smlouvou o půjčce vznikla vedle pohledávky představované půjčenou částkou i další pohledávka

představovaná kapitalizovaným úrokem, jenž se v souladu s ujednáním smluvních stran stal novou jistinou (novou půjčkou), pak pro účely posouzení, zda a v jakém rozsahu je zákonný úrok z prodlení s úhradou nové jistiny (nové půjčky) podřízenou pohledávkou ve smyslu ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona, je určující výše nové jistiny (nové půjčky) v době jejího vzniku.

19. K závěrům vysloveným v R 40/2023 se Nejvyšší soud následně přihlásil též v rozsudku ze dne 18. srpna 2022, sen. zn. 29 ICdo 111/2021, a v usnesení ze dne 21. prosince 2022, sen. zn. 29 ICdo 124/2022.

20. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je rovněž ustálena v závěrech, podle kterých zákon č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, umožňoval účastníkům závazkového vztahu, aby (v rámci smluvní volnosti) změnil jeho obsah, tj. vzájemná práva a povinnosti z něho vyplývající (srov. ustanovení § 516 obč. zák., které je podle § 1 odst. 2 obch. zák. uplatnitelné i na obchodní závazkové vztahy). Změna obsahu závazku dohodou stran (tzv. kumulativní novace) je změnou za trvání existujícího závazkového právního vztahu, která spočívá v zániku určitých dosavadních vzájemných práv a povinností a v jejich nahrazení nově sjednanými právy a povinnostmi nebo ve vzniku dalších práv a povinností stran vedle dosud existujících. Dosavadní závazkový vztah tedy nezaniká, ale mění se. Právním důvodem změněného závazku je jak původní právní skutečnost, z níž závazek vznikl, tak i dohoda stran o změně jeho obsahu. Při uzavírání dohody podle § 516 odst. 1 obč. zák. nejsou strany nijak omezeny v rozsahu, v jakém mohou změnit dosavadní práva a povinnosti, které jsou obsahem jejich závazkového právního vztahu. Týká-li se změna závazku doby plnění, pak nové ujednání smluvních stran o termínu splatnosti znamená sice zánik povinnosti dlužníka splnit dluh tak, jak bylo původně ujednáno, nikoli však zánik jeho povinnosti plnit; mění se jen jednotlivá práva a povinnosti v existujícím právním vztahu. Je totiž třeba rozlišovat závazek ke konkrétnímu plnění (tj. jednotlivé povinnosti) a celý závazkový právní vztah (srov. v této souvislosti např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2013, sp. zn. 33 Cdo 1285/2011, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2021, sp. zn. 25 Cdo 1677/2019).

21. Shora citované závěry ustálené judikatury Nejvyššího soudu se v poměrech dané věci promítají následovně.

22. Jestliže smluvní strany dohodou změny v průběhu závazkového vztahu (v posuzovaném případě vzešlého ze smlouvy o úvěru ke kreditní kartě a ze smlouvy o zřízení a vedení Perfekt konta) obsah vzájemných práv a povinností, v důsledku čehož vznikne věřiteli další pohledávka (vyčerpáním zvýšeného limitu revolvingového úvěru, resp. čerpáním debetu na běžném účtu do výše nově dohodnuté částky), neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by pro účely posouzení, zda jde o pohledávku podřízenou ve smyslu ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona, mělo být příslušenství pohledávky (případně smluvní pokuta sjednaná pro případ prodlení s plněním přihlášené pohledávky) poměřováno s jinou jistinou než s tou, k níž se ono příslušenství či smluvní pokuta váže. Ze soudy zjištěného skutkového stavu přitom neplyne, že by se žalobcem uplatněné příslušenství přihlášených pohledávek mělo vztahovat jen k jistině vzešlé (výlučně) z původního závazkového vztahu.

23. Jinak řečeno, právní posouzení věci soudy obou stupňů co do závěru, že pro určení výše „jistiny přihlášené pohledávky k okamžiku jejího vzniku“ ve smyslu ustanovení § 172 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona je v projednávané věci určující výše nové jistiny, vzniklé na základě dohody o změně obsahu závazkového právního vztahu (na základě dodatků původně uzavřených smluv), je správné.

24. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)